

Päť základných omylov otvorených katolíkov. Čo na to Magistérium Cirkvi?

Marcin Jendrzejczak

27. marca 2020 ✝ Cirkev

1. Prispôsobovanie sa Cirkvi svetu

Primárny omyl otvorených katolíkov spočíva v ich presvedčení, že katolícke princípy je možné nejakým spôsobom prispôbiť nemorálnym pravidlám nekresťanského sveta. Toto prispôsobovanie - najmä v oblasti morálnej náuky - predstavuje stredobod ich programu. Je to prístup v rozpore s duchom evanjelia a s učením Cirkvi.

Ako učí Ján Pavol II., Cirkev aj na poli manželskej morálky je prítomná a počína si ako Učiteľka a Matka. Ako Učiteľka nikdy neprestáva hlásať mravnú zásadu, ktorou sa má riadiť zodpovedné odovzdávanie života. Cirkev nie je ani autorom, ani svojvoľným sudcom tejto zásady. Poslušná voči Kristovej pravde, ktorého obraz sa odráža v dôstojnosti a povahe ľudskej osoby, Cirkev vykladá mravnú normu a predkladá ju všetkým ľuďom dobrej vôle bez zamlčovania povinnosti vyhýbať sa polovičatým riešeniam a vyžaduje dokonalosť. (Familiaris Consortio, č. 33).

Na druhej strane podľa Pavla VI. je príťažlivosť svetského sekulárneho života v našej dobe taká silná, že mnohým sa konformizmus zdá neodvratný a múdry. Kto nie je dobre zakorenený vo viere a v praktizovaní cirkevného zákona, ľahko si pomyslí, že nastala chvíľa, kedy sa treba prispôbiť svetskému pojatiu života, ako keby ono bolo to najlepšie, ako keby ho kresťan mohol a mal vziať za svoje. (Ecclesiam suam, č. 50).

Niektorí požadujú zblížovanie sa so svetom odvolávajúc sa na svedomie. Ako však hovorí Ján Pavol II., svedomie ako úsudok o nejakom skutku nie je oslobodené od nebezpečenstva omylu. „Neraz sa stáva“, ako vyhlasuje Koncil, „že svedomie sa z neprekonateľnej nevedomosti mýli, pričom však nestráca svoju dôstojnosť. To, pravda, nemožno povedať vtedy, ak človek takmer vôbec nehľadá pravdu a dobro a ak hriechne návyky postupne takmer zahlušia svedomie.“ Týmito slovami Koncil stručne zhrňa učenie, ktoré Cirkev počas stáročí vypracovala o pomýlenom svedomí (Veritatis splendor, č. 62).

Preto ani svedomie, ani nič iné neospravedlňuje prispôsobovanie sa Cirkvi protikresťanskej morálke moderného sveta. Učí to aj Pavol VI.: Veľký princíp, ktorý vyslovil Kristus, sa nastoľuje znovu vo svojej aktuálnosti i náročnosti: byť vo svete, ale nie zo sveta. A veľmi nám osoží, ak vznešená a mimoriadne príhodná modlitba jeho, ktorý „stále žije, aby sa za nás prihovárал“, i dnes bude znieť pred nebeským Otcom: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlým“. (Ecclesiam suam, č. 51).

Toto zdôrazňujú mimoriadne silné slová svätého Pavla: Bratia, pripomínam vám, že evanjelium, ktoré som vám ja hlásal, nemá ľudský pôvod (Gal 1, 11). Preto: Ak by vám niekto hlásal iné evanjelium ako to, ktoré ste prijali, nech je prekliaty! (Gal 1, 9).

Zdroj: commons.wikimedia.org

2. Falošne chápaný ekumenický dialóg

Ekumenický dialóg je miláčikom priaznivcov otvoreného katolicizmu. Často odsudzujú akúkoľvek snahu o konverziu na pravú katolícku vieru tvrdiac, že správnou cestou je zbližovanie sa s vyznávačmi iných náboženstiev. Pritom Druhý vatikánsky koncil, na ktorý sa tak radi odvolávajú, zastáva v tejto veci odlišný postoj.

Začnime však Sylabom bludov, ktoré v roku 1864 vydal Pius IX., ktorý medzi odsúdenými tézami modernistov uvádza:

16. Ľudia môžu nájsť cestu k večnej spáse a dosiahnuť večnú blaženosť praktizovaním akéhokoľvek náboženstva.

17. Môžeme mať prinajmenšom opodstatnenú nádej na večnú spásu všetkých, ktorí nijakým spôsobom nepatria do pravej Kristovej Cirkvi.

18. Protestantizmus je iba odlišná forma jedného a toho istého kresťanského náboženstva, v ktorom sa možno rovnako páčiť Bohu ako v katolíckej Cirkvi.

S odkazom na vyššie uvedené vyhlásenia, o viac ako pol storočie neskôr Pius XI. už na samom začiatku encykliky *Mortalium animos* upozorňuje, že katolíci nemôžu schvaľovať takéto snahy, pretože spočívajú na mylnom názore, že všetky náboženstvá sú viac-menej dobré a chvályhodné, keďže vraj rovnako, aj keď v inej forme, ukazujú a vyjadrujú náš vrozený zmysel, ktorý nás ťahá k Bohu a k vernému uznávaniu Jeho vlády. Vyznávači tejto idey sa nielenže mýlia a klamú sami seba, ale tiež sa odchyľujú od pravej viery, deformujú ju a krok za krokom upadajú do naturalizmu a ateizmu. Z toho je zjavné, že od Bohom zjaveného náboženstva úplne odpadá ten, kto zastáva takéto idey a podporuje takéto snahy.

Dokonca Druhý vatikánsky koncil, na ktorého autoritu sa otvorení katolíci tak radi odvolávajú, zdôrazňuje rozdiely medzi Cirkvou a protestantskými spoločenstvami. Treba však uznať, že medzi týmito cirkvami, spoločenstvami a katolíckou Cirkvou jestvujú závažné rozdiely, a to nielen historickej, sociologickej, psychologickkej a kultúrnej povahy, ale predovšetkým v interpretácii zjavenej pravdy. (Druhý vatikánsky koncil, *Unitatis redintegratio*, č. 19).

S omylom zle pochopeného ekumenizmu súvisí problém nesprávneho pochopenia medzináboženského dialógu, napríklad s islamom. To vedie k tomu, že sa zabúda na základné rozdiely medzi kresťanstvom a moslimským náboženstvom. Pritom, ako napísal Ján Pavol II. na stránkach knihy *Prekročiť prah nádeje*, celé

toto bohatstvo Božieho zjavenia, ktoré je dedičstvom Starej a Novej zmluvy, bolo v islame odsunuté nabok. Boh Koránu má tie najkrajšie mená, ktoré pozná ľudský jazyk, ale v konečnom dôsledku je to Boh mimo sveta, Boh, ktorý zostáva iba Majestátom a nikdy to nie je Emmanuel, Boh s nami. Islam nie je náboženstvom vykúpenia.

Zdroj: commons.wikimedia.org

3. Presvedčenie o totálnej moci pápeža

Otvorení katolíci obklopili súčasného pápeža osobitným kultom. Je to zvláštny paradox. Samotná inštitúcia pápežstva spätá s Tradíciou a hierarchiou je však v príkrom protiklade s ľavicovou víziou katolicizmu. Ak sa však v určitej etape dejín otvorenému katolíkovi javí, že môže využiť pápežovu autoritu na svoje vlastné ciele, okamžite sa začne vydávať za jeho obhajcu, čo je veľmi pohodlný spôsob argumentácie s konzervatívnymi veriacimi. Pritom nikto, ani pápež, nemá právo meniť učenie Cirkvi.

V Biblii už máme precedens, pri ktorom bol napomenutý vtedajší pápež. Ako sme čítali v komentári, Peter považoval ustanovenia Starého zákona o rituálnych potravinách a obradnom umývaní za nezáväzné, avšak z taktických dôvodov, aby sa vyhol nepokojom, ustúpil horlivým prívržencom judaizmu. Taký nedôsledný postoj narazil na zjavný odpor zo strany svätého Pavla.

Apoštol národov o tom píše:

Ale keď prišiel Kéfas do Antiochie, zoči-voči som sa postavil proti nemu, lebo si zaslúžil pokarhanie. Kým neprišli niektorí od Jakuba, jedával s pohanmi. Ale keď prišli, odťahoval sa a oddeľoval, lebo sa bál tých, čo boli z obriezky.

A s ním sa pretvarovali aj ostatní Židia, takže sa dal aj Barnabáš strhnúť ich pokrytectvom. Keď som videl, že nepostupujú priamo, podľa pravdy evanjelia, povedal som Kéfasovi pred všetkými: „Keď ty, Žid, žiješ pohansky, a nie po židovsky, ako to, že nútiš pohanov žiť po židovsky?!“ (Gal 2, 11 – 14).

Kto tvrdí, že pápež môže meniť náuku Cirkvi, ako si zmyslí, buď nepozná katolícke učenie, alebo ho úmyselne skresľuje. Ako čítame v dogmatickej konštitúcii *Pastor Aeternus* Prvého vatikánskeho koncilu, „Duch Svätý bol prisľúbený Petrovým

Zdroj: pxhere.com

nástupcom nie preto, aby z Jeho vnuknutia vyhlasovali nové učenie, ale aby s Jeho pomocou poklad viery, ktorý sme dostali prostredníctvom apoštolov, sväto zachovávali a verne vykladali.“ (č. 32).

Ak by hypoteticky došlo k situácii, žeby pápež niekedy upadol do herézy, neznamenalo by to, že ľudia budú musieť túto herézu rešpektovať. Pretože, ako poznamenal Innocent III., tým menej sa môže rímsky pápež vystatovať, pretože ho môžu súdiť ľudia – alebo lepšie povedané, môže sa ukázať, že už je odsúdený, keď upadne do herézy a tým príde o svoju funkciu; pretože kto neverí, už je odsúdený (Sermo 4: *In consecratione*).

4. Presvedčenie o škodlivosti celibátu

Otvorení katolíci radi presvedčajú ostatných, že celibát je zastaraný. Je to tiež ich spôsob, ako prispôbovať Cirkev svetu, v ktorom víťazí morálna revolúcia. Pritom Sväté Písmo a Tradícia vyzdvihujú celibát ako privilegovaný životný stav.

Ježiš Kristus jasne hovorí: Lebo sú ľudia neschopní manželstva, pretože sa takí narodili zo života matky, iných takými urobili ľudia a iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo. Kto to môže pochopiť, nech pochopí. (Mt 19, 12).

Niet nikoho, kto pre Božie kráľovstvo opustí dom alebo ženu alebo bratov alebo rodičov alebo deti, aby nedostal oveľa viac v tomto čase a v budúcom veku večný život.” (Lk 18, 29-30).

Katechizmus Katolíckej cirkvi učí: Oboje – sviatosť manželstva a panenstvo pre Božie kráľovstvo – pochádzajú od samého Pána. On im dáva zmysel a udeľuje im potrebnú milosť, aby sa žili v súlade s jeho vôľou. Úcta k panenstvu pre Božie kráľovstvo a kresťanský zmysel manželstva sú neoddeliteľné a navzájom sa podporujú: Kto zavrhuje manželstvo, umenšuje aj slávu panenstva. Kto ho chváli, robí ... panenstvo obdivuhodnejším. Lebo čo sa zdá dobré v porovnaní s horším, v skutočnosti nie je veľmi dobré; čo však je lepšie ako to, čo všetci považujú za dobro, je zvrchované dobro.“ (KKK, č. 1620).

Zdroj: commons.wikimedia.org

5. Modlárske zbožštenie prírody

Rozšíreným bludom je dnes ekologizmus. Jeho prívrženci viac-menej explicitne stavajú prírodu na rovnakú úroveň s človekom. Tento blud si osvojilo mnoho

otvorených katolíkov, ktorí nekriticky prijímajú módné trendy vládnuce vo svete a snažia sa ich nasilu zladit' s učením Cirkvi. Pritom ekologizmus je v rozpore s katolicizmom.

Podľa katolíckej tradície existuje vo svete hierarchický poriadok stvorený Bohom, v ktorom človek stojí nad zvieratami. Učí to napríklad svätý Tomáš Akvinský a v 20. storočí nám túto pravdu pripomína Ján XXIII.

Z vedeckého pokroku a technických vynálezov jasne vidno, že u živých tvorov i v silách prírody vládne podivuhodný poriadok; zároveň sa v nich zrači veľkosť človeka, ktorý je schopný odhaliť tento poriadok a zhotoviť vhodné nástroje na ovládanie prírodných síl vo svoj prospech.

No vedecký pokrok a technické vynálezy dokazujú predovšetkým nekonečnú veľkosť Boha, ktorý stvoril vesmír i samého človeka. Stvoril svet z ničoho a vložil doň hojnosť svojej múdrosti a dobroty. Preto ho chváli žalmista týmito slovami: „Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi!” A na inom mieste: „Aké mnohoraké sú tvoje diela, Pane! Všetko si múdro urobil”. Boh stvoril aj človeka „na svoj obraz a podobu”, obdaril ho rozumom a slobodnou vôľou a urobil ho pánom vesmíru, ako opäť vyznáva žalmista: „Stvoril si ho len o niečo menšieho od anjelov, slávou a ctou si ho ovenčil a ustanovil si ho za vládcu nad dielami tvojich rúk” (Ján XXIII., *Pacem in Terris*, č. 1).

Na druhej strane Benedikt XVI. kritizuje koristnícke využívanie prírody i zaobchádzanie s ňou ako s tabu. V prírode veriaci spoznáva úžasný výsledok stvoriteľského Božieho zásahu, ktorý človek môže zodpovedne používať, aby uspokojil svoje legitímne potreby – materiálne či nemateriálne – popri rešpektovaní vnútornej rovnováhy samotného stvorenstva.

Zdroj: needpix.com

Ak chýba takýto pohľad, človek končí buď v tom, že považuje prírodu za nedotknuteľné tabu, alebo naopak, že ju zneužíva. Ani jeden z týchto postojov nie je v súlade s kresťanským pohľadom na prírodu, plod Božieho stvorenia (Benedikt XVI., *Caritas in veritate*, č. 48).

Na stránkach Svätého písma čítame predovšetkým o dôstojnosti človeka a jeho nadradenosti nad zvieratami: A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju a panujte nad rybami mora, nad vtáctvom neba a nad všetkou zverou, čo sa hýbe na zemi!” (Gen 1, 27-28).

Pán Ježiš zdôrazňuje nadradenosť človeka nad živočíšnym svetom: Nebojte sa teda, vy ste cennejší ako mnoho vrabcov (Mt 10, 31). Katechizmus Katolíckej cirkvi zase učí, že ľudská osoba obdarená „duchovnou a nesmrteľnou dušou“ je „jediný tvor na zemi, ktorého Boh chcel pre neho samého“. Už od svojho počatia je určená pre večnú blaženosť (KKK, č. 1703).

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/pat-zakladnych-omylov-otvorených-katolíkov-co-na-to-magisterium-cirkvi/>